

„Nej.“

„Der er altsaa mere?“

„Ja, . . . men De kan vist ikke gætte, hvad det er,“ sagde han med sammenknebet Øje og gjorde en lang Pavse for at spænde Pers Nysgerrighed. „Da jeg i Formiddags promenerede i Vimmelskaf-tet, mødte jeg — hvem tror De? — Oberst Bjerre-grav.“

Ved Lyden af dette Navn gav det et lille Hop i Per.

„Saa talte De vel med ham,“ sagde han.

„Naturligvis.“

„Fortalte De ham maaske, hvad der igaar fore-gik hos Max Bernhardt?“

„Naturligvis.“

„Naa — hvad sagde han til det?“

„Han vidste det allerede.“

„Saa—aa. Fra hvem?“

„Det fortalte han ikke. Men jeg har siden gættet det. Han lod nemlig et Ord falde om denne Nørre-have og spurgte mig — saadan forborgent — om jeg kendte noget til ham, og hvad det var for en Person. Den schlauer Fuchs har allerede igaar været hos ham og snakket ham noget for. Jeg siger Dem: Obersten vidste Besked med alt, hvad der var passeret hos Max. Og — at tænke sig det! — han var aldeles imponeret af Dem. Gud straffe mig, han ligefrem gottede sig, at De havde forvovet Dem til at give Max den Salut i Synet. Han saae jo gerne alle vores unge Rabalderjøder hængt, — og Gud velsigne ham for det! Hans Øjne formelig skinnede. Den Karl tager jeg min Hat af for, sagde han . . . Og jeg forstod jo nok, at han havde en Hensigt med at sige det. Det var Meningen, at jeg skulde for-tælle Dem det bagefter. Han vil gøre sig lækker for